

Nejsem umělecký truhlář...

Když na tachovském náměstí poprvé nahradila hliníkové profily rámu výloh a dveří („vkusný“ výdobytek socialistické architektury) precizní truhlářská práce, bylo to jako zjevení. Zanedlouho se do „staronového“ kabátu oblékly i další výlohy. Proč staronového? Protože z nich dýchá jakási prvorepubliková solidnost. Kvalitní řemeslné zpracování navíc zdobí i dřevorezba, kte-

rá dává každému domu punc originality. Protože autorem všech těchto děl je jeden člověk, rozhodli jsme se mu trochu podívat pod pokličku.

Pan Aleš Turner nás překvapil hned v mnoha ohledech. Jednak už svým věkem. Je mu teprve 23 let. V této souvislosti člověka napadne, kdy si vlastně odbyl svá tovaryšská léta? Nejspíš se stal z učně rovnou mistrem. Vyučený tru-

hlář vzdělání završil maturitou na stavební průmyslovce se zaměřením na obor dřevěné stavby a konstrukce a nábytková výroba. Osamostatnil se záhy.

Na konci světa

Pro mnohé vnitrozemce je Tachovsko konec světa (jak psali staří Římané do svých map - tam jsou jen lvi). Pro mnohého Tachovák je koncem světa třeba obec Obora. Pět kilometrů od hranic, silnice zde končí. Ještě donedávna omezeně dostupná z důvodu ochranného pásma přehrady. A před rokem 1989 i hraničního pásma. To mělo i své výhody - malebnou vesničku rozloženou na jihovýchodním úbočí kopce nehyzdí žádné statkové bytovky ani velkokapacitní kravín. I s vedlejší Dolní Výšinou má Obora sotva stovku obyvatel. Ve vesnici práce není, dopravní obslužnost je bídna. Dá se tu dobře žít a pracovat? Mladý truhlář je důkazem toho, že ano.

Zajímavý je i dům rodiny Turnerových. Je dokladem rodinné historie a toho, že jsou starousedlickým rodem. A to na Tachovsku, kde se po roce 1945 vyměnila převážná část obyvatelstva není úplně běžné. Tady je každý odněkud (z Brna, Ukrajiny, Rumunska, od České Třebové nebo z Vyšných Vlkodlaků). Usedlost rodiny Turnerových leží u rozcestí, stranou obce. Dříve patřila k Lučině, vesnici, která zmizela pod hladinou stejnojmenné přehrady. Jak se traduje v rodině, chalupu, či spíš prostorný dům, vystavěla těhotná prababička během I. světové války, zatímco manžel byl na frontě. Odtud se už nevrátil. S druhým manželem v domě zřídili hospodu. Jejich dcera, po rodičích německé národnosti unikla odsunu, protože čekala dítě se svým českým snoubencem.

U rohu domu stojí kamenný křížek. Byl postaven v roce 1816 na hranici dvou diecézí a Turnerovi ho nechali zrestaurovat. Kolem stavení je krásně upravená zahrada ozdobená stovkami bonsajů (některé jsme mimoděk zahytili na fotografii vpravo nahoře). To je práce paní Turnerové, maminky. Olejomalbu v hale maloval otec pana Turnera. Smysl pro krásno a chuť vytvářet ho, je této rodině vlastní.

Jsem řemeslník

Zrovna tak je rodině vlastní láska k přírodě, lesu, k práci se dřevem. Otec a starší bratr vedou pilu. O tom, že Aleš Turner rád pracuje se dřevem svědčí

Pro vyřezání trojrozměrného paroží vystupujícího z plastiky je třeba značné prostorové představivosti a trpělivosti. Aleš Turner a Jeleni v říji.

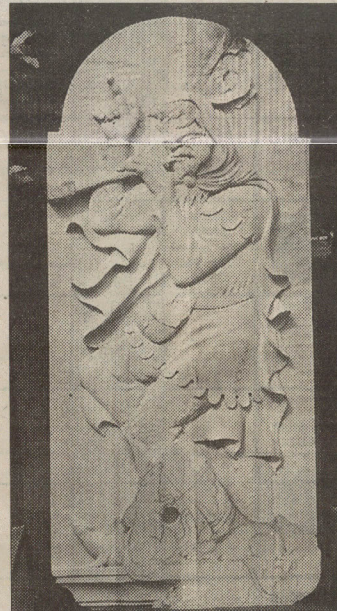
nejen volba povolání, ale i jeho koníček - řezbářství. Této zálibě se nevěnuje dlouho, zhruba tři roky. Když ovšem nepočítáme v patnácti letech vyrobený indiánský totem, kterým nejspíš hodně řezbářů začíná a většina také končí. A dláto mu opět padlo dobře do ruky. Začal jednoduchými štítky pod lovecké trofeje a odtud byl jen krok k reliéfním řezbám a sochám. „Líbilo by se mi dělat jenom řezbarinu, ale nebyla by to existenční jistota. Těch kupců, kteří by byli ochotni zaplatit dva i více měsíců práce na jedné soše by asi tolik nebylo,“ říká pan Turner. A tak je nejvíce řezbařiny součástí jeho truhlářských výrobků. V současnosti např. připravuje, opět do domu na tachovském náměstí, portál podpíraný čtyřmi Atlasy.

Další sošky a reliéfy si zatím vyřezává sobě pro radost. Inspiraci nachází hlavně v lovecké a náboženské tematice - Chronos (bůh času), Svatý Michal s ďáblem, Bivoj, Poseidon, Svatý Jiří s drakem, Svatý Hubert, Betlémové figurky, Pieta od Michelangela.

„A hlavně nepište, že jsem umělecký truhlář nebo řezbář.

Nemám na to papíry. Považuji se za řemeslníka,“ tvrdí řemeslník s duší umělce. A při pohledu na jeho práci vás napadne, zda někdy nějaký papír udělal z někoho skutečného řezbáře.

Text a foto Jana Šatrová

Reliéfní řezba s motivem Krysaře ve fázi vzniku. Krysy u jeho nohou jsou zatím jen předkreslené tužkou. Foto (jaša)

Námět zase trochu z jiného soudku - sousouší vytvořené podle Michelangelovy Piety. Na díle se ještě pracuje.

Tyto dveře s výlohou mají k „sámoškovým“ hliníkovým profilům z dob socialismu opravdu daleko.

Snímky nahoře a dole - řezbářské detaily na vstupních portálech obchodů a domů na tachovském náměstí.

